

Amants de nits

No podré oblidar en la vida les caminades tranquil·les pel mig del Montseny, una arbreda cosida d'ocells. A ple sol naixent tenia unes clarors grogues com si de l'horitzó s'alcessin polsequeres de llum que tenyissin d'or el sotabosc. Cada diumenge era màgic. Tu i jo ens asseiem feliçment sota el claustre de soques negres amb capçades d'una foscor verda i, seguidament, deixàvem caure les estovalles color maduixa, aixafant l'estora de brolla refulgent. Tontejant i menjant cireres de color carmí, anaven caient les hores, que anaven amb sincronia amb el sol. Amb la aclaparant frescor estiuenca abraçant-nos, miràvem perplexament la lluna, platejada, esperançadora, encantadora. Ens recolzàvem mútuament els caps amb l'espatlla de l'altre. Eren segons divins, harmoniosos, on l'únic desig era que la nit no morís mai.

Però la nit va acabar un matí. Un repic dur i clar em va fer incorporar esglaiat. Un esquiroc color cafè, pelut i voluminós, saltava pels arbres àgilment, i aquests, en resposta, deixen caure els seus fills, els aglans que em van despertar. Mentre em feia un te enmig d'aquest paisatge seductor, la meua mirada es torça cap a les estovalles, per admirar-te un cop més, joia llampant i rebel. Però la teua silueta s'havia esfumat, i es podria observar un sobre rosa, que impregnava la teua olor, de roses. El lleigeixo. La solitud i la mandra amanyaguen la imaginació, que s'abranda una mica, que bull una mica, com l'aigua de la tetera, que feineja calmosa al costat meu, raptant-me o, millor dit, alliberant-me de la bombolla d'amor efímer en la qual havia estat vivint.

De sobte, el dia joliu es convertí en un dia estrany. No plovia, no nevava, no feia sol, no feia res. Dia imprecís, blanquinós, tel de calitja invisible menjant-se el color del paisatge. Ara m'he despertat del somni. Ara era un amant en un bosc trist, abandonat i salvatge, amb caminadors coberts de molsa, solitari i ombriu, per on tot sovint passejaven, s'esperançaven i s'estimaven el que van ser dos amants, durant molt de temps. La carta era clara, però no la volia entendre. Què era, llavors, el que vam viure vívidament? La sembla d'injustícia i abús dona collita d'injustícia i abús. Però és com la pedra fora de la mà, que no sap on va.

L'amor és quedar-se quan tot cau. Corro pel bosc, desesperat, desesperançat, descalçat, tot el dia. Quan els ulls es van eixugar de llàgrimes, et vaig trobar, lluny dels camins nostres, sota un cel estrany, meridional, càlid. Observava el teu riure divinal, enmig de l'esplendor d'un ball, mentre la música sonava alta, en una praderia, inundat sota un mar de llums produït per cuques de llum, també dansant a la llum de la lluna. Vas xiuxiuejar "Soc lliure", et vas posar a tremolar i et vas llançar als braços del xicot que tenies davant, desconegut per mi però pel teu xiscle d'èxtasi, familiar per tu. En un batre d'ulls vas oblidar els nostres dolors, els nostres problemes, els nostres patiments i el nostre amor. En un batre d'ulls, em vas oblidar.

Ara ho entenc. No m'emprenyo, m'agrada veure't feliç. L'alegria i la felicitat fan tan boniques les persones! Com bullen els cors amb l'amor! A les paraules escrites a la carta hi havia tanta dolcesa, tenies per a mi tanta bondat al cor... Com em cuidaves i em consenties, com m'animaves i m'afalagaves el cor! Em pensava que tu... Déu meu, com m'ho podia haver pensat? Com vaig poder ser tan cec, quan tot és d'un altre, quan no hi ha res meu? Un amor com aquest de vegades refreda el cor i pesa a l'ànima.

Mentre recollia les estovalles, vaig poder entreveure entre dues fulles una cadena fina, daurada. El teu record em persegueix, o almenys era el que volia creure. Perquè recordaré per sempre més l'instant que vas obrir-me el cor i, amb generositat, vas acceptar el meu cor destrossat per protegir-lo, amanyagar-lo i curar-lo. El moment quan, tot decidida, em vas obsequiar amb aquest collar fi. L'amor, el sentiment i l'esperit estaven presents en el nostre cos verge d'emocions. Ara tot això em regira. Aquesta força de puresa. I és que érem una parella superior, la cendra després del Carnaval. Deixo anar un sospir. Avui era un dia dolent. Certament, hi ha dies dolents. N'hi ha de molts. Hi ha dies en els quals la veu se'ns desfà a trossos i el món segueix allà fora amb les seves ferides de guerra. Però hi ha dies tan bonics com peus sobre de l'herba, i ahirs que marxen per trobar-nos descalços quan ballem.

Caminant cap al poble, amb la intenció d'abandonar el Montseny i tots aquests sentiments que evocava, em vaig topar amb un atri de casament. Vaig esperar uns quants minuts, ja que era un fet més que peculiar. Quan els futurs casats van comparèixer a l'atri, els ulls de tothom es van posar en l'home. La seva elegància eclipsava la núvia. Més enllà del barret clar amb cinta ampla i una corpulència àgil, s'admiraven unes breus arrugues donant-li una sobrietat atractiva. Però jo no observava el nuvi, observava la núvia. I de la núvia, tampoc mirava el vestit, boira de gasa blanca. Directament, vaig copsar de ple una cara fina d'ulls negres i vellutats, amb un mòrbid dibuix de llavis. El teu cabell negre sempre llis, avui l'encerclava una diadema de brillants. Et coneixia, i sabia que la teva mà estava freda, mentre la meva crema com el foc. Ni dues nits han passat.

Volia llançar-me, ser jo l'home privilegiat. Per què no podia dir ara mateix el que el cor em deia, sense embuts, quan sé que les meves paraules no se les endurà el vent? Déu meu! Un minut sencer de benaurança! Que potser és poc per a tota la vida d'un home? Les pròximes nits plenes d'absència ens trobaràs a faltar. Aquells moments tendres, aquelles abraçades afectuoses, aquells petons amargs. Però en aquest acte de valentia trobaràs el seient on asseure't, i t'enamoraràs de l'error, de la diferència, del pas a pas. I només distingiràs entre el que t'agrada molt i el que t'agrada moltíssim. Entre ell i jo. De debò.

Abans de marxar, deixo la cadena a l'atri. Jo hauria volgut que aquella cadena ens hagués lligat per sempre, però la il·lusió morí amb les nostres nits.